Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (trzecia izba)

z dnia 24 września 2019 r.*

Odmiany roślin – Postępowanie w sprawie unieważnienia – Odmiana jabłka Cripps Pink – Artykuły 10 i 116 rozporządzenia (WE) nr 2100/94 – Nowość – Przedłużenie okresu obowiązywania odstępstwa – Pojęcie wykorzystywania odmiany – Ocena handlowa – Artykuł 76 rozporządzenia (WE) nr 874/2009 – Dowody przedstawione z opóźnieniem przed izbą odwoławczą – Dowody przedstawione po raz pierwszy przed Sądem

W sprawie T-112/18

Pink Lady America LLC, z siedzibą w Yakima, Washington (Stany Zjednoczone), reprezentowana początkowo przez adwokatów R. Manna oraz S. Travaglio, a następnie przez R. Manna,

strona skarżąca,

przeciwko

Wspólnotowemu Urzędowi Ochrony Odmian Roślin (CPVO), reprezentowanemu przez M. Ekvada, F. Mattinę i M. Garcię Monca-Fuente, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą CPVO, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest

Western Australian Agriculture Authority (WAAA), z siedzibą w South Perth (Australia), reprezentowany przez adwokatów T. Bouveta i L. Romestant,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Izby Odwoławczej CPVO z dnia 14 września 2017 r. (sprawa A 007/2016) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia między WAAA i Pink Lady America,

SĄD (trzecia izba),

w składzie: S. Frimodt Nielsen, prezes, I.S. Forrester (sprawozdawca) i E. Perillo, sędziowie,

sekretarz: I. Dragan, administrator,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 23 lutego 2018 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez CPVO w sekretariacie Sądu w dniu 24 maja 2018 r.,

* Język postępowania: angielski.

po zapoznaniu się z odpowiedzią interwenienta na skargę, złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 28 maja 2018 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 14 maja 2019 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 29 sierpnia 1995 r. poprzednik prawny Western Australian Agriculture Authority (WAAA, organu rolnego Zachodniej Australii), Department of Agriculture and Food Western Australia (departament ds. rolnictwa i żywności Zachodniej Australii, zwany dalej „departamentem") złożył do Wspólnotowego Urzędu Ochrony Odmian Roślin (CPVO) wniosek o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin (Dz.U. 1994, L 227, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym"). Odmianą, dla której wystąpiono o przyznanie prawa do ochrony, jest Cripps Pink, odmiana jabłek należąca do gatunku Malus Domestica Borkh. Omawiana odmiana została wyhodowana przez John Crippsa (zwanego dalej „hodowcą"), badacza z wydziału „Przemysł botaniczny" departamentu, poprzez skrzyżowanie odmian Golden Delicious i Lady Williams.

2 Formularz wniosku o przyznanie wspólnotowego prawa ochrony odmiany roślin wskazywał, że pierwsze wprowadzenie do obrotu jabłoni Cripps Pink w Unii Europejskiej miało miejsce w 1994 r. we Francji, a pierwsze wprowadzenie do obrotu poza Unią, dokładniej w Australii, miało miejsce w 1988 r.

3 W dniu 12 marca 1996 r. CPVO poinformował przedstawiciela departamentu, że odmiana Cripps Pink nie spełnia warunku nowości w rozumieniu art. 10 rozporządzenia podstawowego.

4 W lipcu 1996 r. departament wyjaśnił, że rok 1988 należało uznać za datę „pierwszej eksperymentalnej plantacji w Australii". W konsekwencji departament wskazał, że zgodnie z art. 10 rozporządzenia podstawowego odnośną datą był lipiec 1992 r., to jest data, w której jabłonie Cripps Pink Lady zostały wprowadzone do obrotu w Zjednoczonym Królestwie pod nazwą handlową Pink Lady.

5 W dniu 15 stycznia 1997 r. CPVO przyznał odmianie Cripps Pink wspólnotowe prawo ochrony odmian roślin nr 1640.

6 W dniu 26 czerwca 2014 r. skarżąca, Pink Lady America LLC, złożyła wniosek o uchylenie wspólnotowego prawa ochrony odmian roślin dla odmiany Cripps Pink na podstawie art. 20 rozporządzenia podstawowego, wskazując na okoliczność, że wspólnotowa ochrona rozpatrywanej odmiany nie spełniała warunków nowości przewidzianych w art. 10 tego rozporządzenia. W dniu 19 września 2016 r. decyzją nr NN 17 CPVO oddalił wniosek skarżącej o unieważnienie.

7 W dniu 18 listopada 2016 r. skarżąca wniosła odwołanie do Izby Odwoławczej CPVO, zarzucając CPVO błędną ocenę okoliczności faktycznych i dowodów oraz domagając się zmiany przez Izbę Odwoławczą decyzji nr NN 17 z dnia 19 września 2016 r. i stwierdzenia przez nią nieważności spornego wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin z powodu braku nowości na podstawie art. 10 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Tytułem subsydiarnym skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin z powodu braku nowości zgodnie z art. 10 ust. 1 lit. b) rozporządzenia podstawowego w związku z art. 116 tego rozporządzenia.

8 Decyzją A 007/2016 z dnia 14 września 2017 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją") Izba Odwoławcza oddaliła odwołanie skarżącej jako bezzasadne, uznając w szczególności, że nie przedstawiła ona dowodów na to, że odmiana Cripps Pink została sprzedana lub przekazana osobom trzecim spoza Unii przez hodowcę lub za jego zgodą w celu jej wykorzystywania przed dniem 29 sierpnia 1989 r.

9 Izba Odwoławcza uznała zasadniczo, po pierwsze, że przy ustalaniu okresu karencji dotyczącego sprzedaży lub przekazania dokonanych poza terytorium Unii (pkt II B 3 zaskarżonej decyzji) należało zastosować postanowienia art. 10 ust. 1 lit. b) rozporządzenia podstawowego, po drugie, że różne dowody wskazywały, że przeprowadzono badania dla celów oceny handlowej, które jednak nie mogły zostać uwzględnione na podstawie art. 10 ust. 1 rozporządzenia podstawowego za stanowiące korzystanie ze spornej odmiany w rozumieniu tego przepisu (pkt II B 8–10 zaskarżonej decyzji), oraz wreszcie, po trzecie, że istniały faktury ze szkółki Olea Nurseries potwierdzające, że odmiana Cripps Pink była przez nią sprzedawana w 1985 r., aczkolwiek żaden dowód nie pozwalał na uznanie, że owa sprzedaż była dokonywana za zgodą hodowcy, ponieważ dowody wskazywały, wręcz przeciwnie, że omawiana odmiana została przekazana wyłącznie dla celów badań (pkt II B 10–12 zaskarżonej decyzji).

Żądania stron

10 Skarżąca wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– unieważnienie na podstawie art. 10 i 20 rozporządzenia podstawowego przyznanego dla odmiany Cripps Pink wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin nr 1640 z powodu braku nowości;

– obciążenie CPVO i interwenienta kosztami postępowania.

11 CPVO wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżącej koszami poniesionymi przez CPVO.

12 Interwenient wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

A. W przedmiocie dopuszczalności skargi zmierzającej do unieważnienia wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin nr 1640 przyznanego dla odmiany Cripps Pink

13 W drugim żądaniu skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin nr 1640 przyznanego dla odmiany Cripps Pink.

14 Należy w tym miejscu przypomnieć, że skarga do Sądu ma na celu kontrolę zgodności z prawem decyzji izb odwoławczych CPVO w rozumieniu art. 73 rozporządzenia podstawowego. Wynika z tego, że Trybunał nie jest właściwy do kontroli zgodności z prawem decyzji podjętych przez niższe organy CPVO, a w konsekwencji do ich unieważnienia lub zmiany.

15 W konsekwencji drugą część żądania, zmierzającą do stwierdzenia nieważności wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin nr 1640 przyznanego dla odmiany Cripps Pink, należy uznać za niedopuszczalną.

B. Co do istoty

16 Na poparcie pierwszego żądania, dotyczącego stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, skarżąca podnosi dwa zarzuty. W zarzucie pierwszym skarżąca podnosi, że Izba Odwoławcza naruszyła postanowienia art. 10 i 20 rozporządzenia podstawowego w związku z art. 116 wspomnianego rozporządzenia, poprzez uznanie zasadniczo, że odmiana Cripps Pink spełniała warunek nowości w momencie przyznania dotyczącego tej odmiany wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin. W zarzucie drugim skarżąca podnosi, że Izba Odwoławcza naruszyła art. 76 rozporządzenia podstawowego, ogólne zasady pewności prawa i prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości oraz art. 50 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 874/2009 z dnia 17 września 2009 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 w odniesieniu do postępowania przed CPVO (Dz.U. 2009, L 251, s. 3), uznając za niedopuszczalne dowody przedstawione z opóźnieniem przez skarżącą w toku postępowania administracyjnego. Ponadto skarżąca wnosi do Sądu o dopuszczenie dowodów, które nie zostały przedstawione w toku postępowania administracyjnego.

1. W przedmiocie zarzutu pierwszego

17 Na poparcie zarzutu pierwszego skarżąca podnosi, po pierwsze, że Izba Odwoławcza błędnie zastosowała art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Po drugie, uważa ona, że Izba Odwoławcza błędnie oparła się na Międzynarodowej konwencji o ochronie nowych odmian roślin z dnia 2 grudnia 1961 r. (zwanej dalej „konwencją UPOV"), zrewidowanej w dniu 19 marca 1991 r., w celu zastosowania przepisów tego artykułu. Po trzecie, kwestionuje ona dokonaną przez Izbę Odwoławczą ocenę warunku nowości w rozumieniu art. 10 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

a) W przedmiocie zastosowania art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego

18 Skarżąca podnosi, że Izba Odwoławcza błędnie zastosowała sześcioletni okres karencji w odniesieniu do działalności handlowej w obrębie Unii przewidziany przez art. 116 rozporządzenia podstawowego, dlatego że najprawdopodobniej nie uwzględniła ona postanowień art. 10 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Otóż odstępstwo przewidziane w art. 116 rozporządzenia podstawowego mogło być stosowane na podstawie art. 10 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, jedynie „jeżeli hodowca zachowuje wyłączne prawo przekazywania tych i innych składników odmiany i nie nastąpi dalsze przekazanie", czego udowodnienie ponadto należy do hodowcy.

19 Komisja, popierana przez interwenienta, podważa tę argumentację.

20 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że art. 6 rozporządzenia podstawowego przewiduje, że wspólnotowe prawa do ochrony odmian roślin przyznaje się w odniesieniu do odmian, które są odrębne, wyrównane, trwałe i nowe. Na podstawie regulującego kryterium nowości art. 10 ust. 1 tego rozporządzenia hodowca danej odmiany korzysta z okresu, w którym może dokonać sprzedaży lub przekazania bez uszczerbku dla nowości odmiany. Czas trwania tego okresu karencji jest różny w zależności od tego, czy akty przekazania miały miejsce na terytorium Unii, czy poza nim.

21 Zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia podstawowego:

„1. Odmianę uważa się za nową, jeżeli przed dniem zgłoszenia wniosku określonym zgodnie z art. 51 jej hodowca, określony na podstawie art. 11, nie sprzedał lub w inny sposób nie przekazał osobom trzecim składników lub materiału ze zbioru lub nie wyraził na to zgody [w celu wykorzystywania odmiany]:

a) na terytorium Wspólnoty wcześniej niż jeden rok przed wskazaną uprzednio datą;

b) poza terytorium Wspólnoty wcześniej niż cztery lata, a w przypadku drzew i winorośli wcześniej niż sześć lat przed wskazaną uprzednio datą”.

22 Zgodnie z art. 116 ust. 1 rozporządzenia podstawowego:

„Nie naruszając przepisów art. 10 ust. 1 lit. a) i bez uszczerbku dla przepisów art. 10 ust. 2 i 3 odmianę uważa się za nową także w przypadkach, gdy hodowca nie sprzedał lub w inny sposób nie przekazał osobom trzecim na terytorium Wspólnoty i w celach korzystania z odmiany jej składników lub materiału ze zbioru lub nie wyraził na to zgody wcześniej niż 4 lata, a w przypadku drzew lub winorośli – wcześniej niż 6 lat przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, jeżeli wniosek został wniesiony w ciągu roku od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia”.

23 Zgodnie z art. 118 rozporządzenia podstawowego:

„1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

2. Artykuł 1–3 [1, 2, 3], 5–29 i 49–106 stosuje się od dnia 27 kwietnia 1995 r. […]”.

24 W konsekwencji datą, którą należy przyjąć dla celów łącznego stosowania art. 10 i 116 rozporządzenia podstawowego, jest dzień 1 września 1994 r., to znaczy data publikacji rozporządzenia podstawowego w Dzienniku Urzędowym.

25 Skutkiem art. 116 rozporządzenia podstawowego jest przeniesienie okresu karencji przewidzianego w art. 10 ust. 1 lit. a) wspomnianego rozporządzenia z jednego roku przed złożeniem wniosku o przyznanie prawa do ochrony na cztery lata, a nawet na sześć lat w odniesieniu do drzew, przed wejściem w życie rozporządzenia podstawowego. Datą, którą należało wziąć pod uwagę w niniejszej sprawie był zatem dzień 1 września 1988 r. w odniesieniu do sprzedaży i przekazania na terytorium Unii.

26 Jeżeli chodzi o okres karencji w przypadku sprzedaży i przekazania mających miejsce poza terytorium Unii, tak jak jest on ustanowiony przez art. 10 ust. 1 lit. b) rozporządzenia podstawowego, to należy stwierdzić, że art. 116 wspomnianego rozporządzenia nie ma wpływu na ten przepis.

27 W niniejszej sprawie w aktach wykazano, że wniosek o przyznanie wspólnotowego prawa do odmian roślin został złożony przez poprzednika prawnego interwenienta w dniu 29 sierpnia 1995 r.

28 Wniosek został więc złożony w ciągu jednego roku od wejścia w życie rozporządzenia podstawowego.

29 W związku z tym Izba Odwoławcza słusznie uznała w pkt II B 2 i II B 3 zaskarżonej decyzji, że w niniejszej sprawie miały zastosowanie dwa okresy karencji, to znaczy, po pierwsze, okres sześciu lat przed datą wejścia w życie rozporządzenia podstawowego w stosunku do sprzedaży i przekazania na terenie Unii, i po drugie, okres sześciu lat przed złożeniem wniosku w stosunku do sprzedaży lub przekazania poza tym terytorium.

30 Izba Odwoławcza stwierdziła jednak w pkt II B 4 zaskarżonej decyzji, że nie przedstawiono dowodów wskazujących na to, że dokonano sprzedaży lub przekazania przez hodowcę lub za jego zgodą na terytorium Unii w okresie sześciu lat przed wejściem w życie rozporządzenia podstawowego. Z dokumentacji wynika bowiem, że pierwsze wprowadzenie do obrotu odmiany jabłek Cripps Pink w Unii miało miejsce w 1992 r. w Zjednoczonym Królestwie.

31 A zatem bez popełniania błędu, zgodnie z pkt II B 4 zaskarżonej decyzji, Izba Odwoławcza ograniczyła się do zbadania znaczenia dowodów przedstawionych przez skarżąca na podstawie art. 10 ust. 1 lit. b) rozporządzenia podstawowego odnośnie do tego, czy składniki odmian lub materiał ze zbioru odmiany nie zostały sprzedane lub przekazane w inny sposób osobom trzecim przez hodowcę lub za jego zgodą w rozumieniu art. 11 wspomnianego rozporządzenia dla celów wykorzystywania odmiany poza terytorium Unii przed dniem 29 sierpnia 1989 r.

32 Wniosku tego nie podważa argumentacja skarżącej, zgodnie z którą Izba Odwoławcza mogła zastosować okres karencji dopiero po uprzednim zbadaniu, czy hodowca zachował wyłączne prawo do przekazania w rozumieniu art. 10 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

33 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 10 ust. 2 rozporządzenia podstawowego:

„Przekazania składników odmiany urzędowej instytucji do celów statutowych lub osobom trzecim na podstawie stosunków umownych lub innych stosunków prawnych wyłącznie do wytwarzania, reprodukcji, rozmnażania, przygotowania do rozmnażania lub przechowywania nie uważa się za przekazanie osobom trzecim w rozumieniu ust. 1, jeżeli hodowca zachowuje wyłączne prawo przekazywania tych i innych składników odmiany i nie nastąpi dalsze przekazanie. Jednak tego rodzaju przekazanie uważa się za przekazanie w rozumieniu ust. 1, jeżeli składników tych używa się powtarzalnie w wytwarzaniu odmiany mieszańcowej i jeżeli ma miejsce przekazanie składników odmiany lub materiału ze zbioru odmiany mieszanej.

Podobnie przekazania odmiany przez spółkę, w rozumieniu art. 58 ust. 2 traktatu, innej spółce nie uważa się za przekazanie osobom trzecim, jeżeli jedna z nich należy w całości do drugiej albo obie należą w całości do trzeciej spółki lub przedsiębiorstwa, o ile nie nastąpi dalsze przekazanie. Przepisu tego nie stosuje się do spółdzielni”.

34 Celem tego przepisu jest zatem określenie okoliczności, w których niektóre sytuacje prawne są lub nie są objęte zakresem pojęcia przekazania w celu wykorzystywania odmiany w rozumieniu art. 10 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W przeciwieństwie do tego, co twierdzi skarżąca, nie chodzi zatem o warunki kumulatywne, które muszą zostać spełnione, aby dane przekazanie można było uznać za niweczące nowość.

35 Ponieważ żadna z sytuacji wymienionych w art. 10 ust. 2 rozporządzenia podstawowego nie miała miejsca w niniejszej sprawie, a skarżąca nie przedstawiła żadnego argumentu na poparcie takiego twierdzenia, Izba Odwoławcza prawidłowo nie zastosowała tego przepisu. Z powyższego wynika zatem, że należy odrzucić argumentację skarżącej, zgodnie z którą Izba Odwoławcza nieprawidłowo zastosowała art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

b) W przedmiocie wykładni art. 10 rozporządzenia podstawowego w świetle konwencji UPOV w wersji zrewidowanej w dniu 19 marca 1991 r.

36 Skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej dokonanie wykładni art. 10 rozporządzenia podstawowego zgodnie z art. 6 konwencji UPOV w brzmieniu zrewidowanym w dniu 19 marca 1991 r. Otóż zdaniem skarżącej ponieważ sprzedaż jabłoni Cripps Pink miała miejsce przed wejściem w życie rozporządzenia

podstawowego i wspomnianej wersji konwencji UPOV, Izba Odwoławcza powinna była odwołać się do konwencji UPOV w wersji zrewidowanej w dniu 23 października 1978 r., która nie wspomina o celu wykorzystywania odmiany.

37 CPVO i interwenient kwestionują te argumenty.

38 W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że argumentacja skarżącej zmierza do wskazania, że trzeba było pominąć znajdujące się w art. 10 ust. 1 rozporządzenia podstawowego słowa „w celu wykorzystywania odmiany" przy stosowaniu tego przepisu.

39 Argumentacja ta nie może zostać uwzględniona ani przez Izbę Odwoławczą, ani przez Sąd, które są zobowiązane do pełnego i kompletnego stosowania przepisów rozporządzenia podstawowego.

40 W drugiej kolejności należy przypomnieć, że w motywie dwudziestym dziewiątym rozporządzenia podstawowego wyjaśniono, że „niniejsze rozporządzenie uwzględnia istniejące umowy międzynarodowe, takie jak Międzynarodowa konwencja o ochronie nowych odmian roślin (konwencja UPOV) […]", którą w niniejszej sprawie jest konwencja UPOV w wersji zrewidowanej w dniu 19 marca 1991 r., a także że nawet jeżeliby założyć, iż Izba Odwoławcza odniosłaby się do niej, to należałoby stwierdzić, że w konsekwencji postąpiła ona zgodnie z prawem.

41 Niemniej jednak trzeba stwierdzić, że zaskarżona decyzja nie zawiera żadnego odniesienia do którejkolwiek z wersji konwencji UPOV. Przeciwnie, z pkt II B zaskarżonej decyzji, zatytułowanego „Co do istoty", wynika, że Izba Odwoławcza przy ocenie warunku nowości odmiany Criypps Pink oparła się wyłącznie na treści art. 10 rozporządzenia podstawowego.

42 W konsekwencji argument strony skarżącej opiera się na błędnym zrozumieniu zaskarżonej decyzji, a w związku z tym należy go odrzucić.

c) W sprawie oceny przez Izbę Odwoławczą warunku nowości

1) Uwagi wstępne w przedmiocie ciężaru dowodu w ramach postępowania w sprawie unieważnienia

43 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że art. 6 rozporządzenia podstawowego przewiduje, że wspólnotowe prawa do ochrony odmian roślin przyznaje się w odniesieniu do odmian, które są odrębne, wyrównane, trwałe i nowe.

44 Artykuł 10 ust. 1 rozporządzenia podstawowego określa warunki, na jakich dana odmiana powinna zostać uznana za nową.

45 Trybunał wyjaśnił, że warunki – w tym warunki dotyczące w szczególności nowości – przewidziane w art. 6 rozporządzenia podstawowego stanowią warunki sine qua non przyznania wspólnotowego prawa do ochrony. Z tego względu w braku spełnienia tych warunków przyznane prawo do ochrony ma charakter bezprawny i w interesie ogólnym powinno ono zostać unieważnione (zob. podobnie wyrok z dnia 21 maja 2015 r., Schräder/CPVO, C-546/12 P, EU:C:2015:332, pkt 52).

46 W związku z tym należy przypomnieć, że zgodnie z art. 20 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego CPVO unieważnia wspólnotowe prawo do ochrony odmian roślin, jeżeli ustalono, że w momencie przyznania wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin nie były spełnione przesłanki określone w art. 7 lub 10 wspomnianego rozporządzenia.

47 Ponadto, zgodnie z art. 53a ust. 2 rozporządzenia nr 874/2009, do złożonego do CPVO wniosku o wszczęcie postępowania w sprawie unieważnienia i uchylenia, o którym mowa, odpowiednio, w art. 20 i 21 rozporządzenia podstawowego, dołącza się dowody i przedstawia się fakty mogące budzić poważne wątpliwości co do ważności wspólnotowego prawa do ochrony.

48 W tym kontekście skarżąca, domagając się stwierdzenia nieważności wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin, powinna przedstawić dowód i istotny fakt, mogące stanowić podstawę dla poważnych wątpliwości co do zgodności z prawem przyznanego prawa do ochrony odmian roślin w wyniku oceny przewidzianej w art. 54 i 55 wspomnianego rozporządzenia [wyroki: z dnia 21 maja 2015 r., Schräder/CPVO, C-546/12 P, EU:C:2015:332, pkt 57; z dnia 23 listopada 2017 r. Aurora/CPVO – SESVanderhave (M 02205), T-140/15, EU:T:2017:830, pkt 58].

49 W związku z tym do skarżącej należało przedstawienie na poparcie wniosku o unieważnienie istotnych dowodów lub okoliczności, które mogłyby budzić poważne wątpliwości CPVO co do zgodności z prawem prawa do ochrony odmiany roślin przyznanej w niniejszej sprawie.

50 O ile należy zastanowić się nad kwestią, czy w niniejszej sprawie dowody przedstawione przez skarżącą na poparcie żądania unieważnienia mogły stanowić podstawę dla poważnych wątpliwości co do zgodności z prawem ochrony przyznanej interwenientowi, o tyle należy jednak stwierdzić, że CPVO przyznał, że istniały poważne wątpliwości uzasadniające ponowną ocenę odmiany Cripps Pink w ramach postępowania w sprawie unieważnienia, i wszczął postępowanie kontradyktoryjne. Taka ocena dopuszczalności wniosku o unieważnienie pozostaje poza tym bez wpływu na możliwość późniejszego odrzucenia wniosku co do istoty przez CPVO lub Izbę Odwoławczą.

51 Ponadto należy przypomnieć, że zgodnie z art. 76 rozporządzenia podstawowego w trakcie postępowania toczącego się przed CPVO może on badać stan faktyczny z urzędu w zakresie, w jakim podlega on badaniu na podstawie art. 54 i 55 tego rozporządzenia.

52 Z utrwalonego orzecznictwem Trybunału wynika, że art. 76 rozporządzenia podstawowego ma zastosowanie do postępowań w sprawie unieważnienia przed Izbą Odwoławczą (wyrok z dnia 21 maja 2015 r., Schräder/CPVO, C-546/12 P, EU:C:2015:332, pkt 46).

53 CPVO dysponuje szerokim zakresem swobodnego uznania w zakresie stwierdzenia nieważności prawa do ochrony odmian roślin w rozumieniu art. 20 rozporządzenia podstawowego, które wykonuje na podstawie dowodów przedstawionych mu przez wnoszącego o unieważnienie i, jak zostało przypomniane powyżej w pkt 46, do niego należy stwierdzenie nieważności wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin, jeżeli ustali, że nie zostały spełnione warunki ustanowione w art. 7 i 10 rozporządzenia podstawowego w chwili przyznania odnośnego wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin.

54 Korzystanie z tego uznania nie jest jednak wyjęte spod kontroli sądowej. W rzeczywistości bowiem należy zauważyć, że art. 73 rozporządzenia podstawowego przewiduje, że do Sądu należy ocena zgodności z prawem decyzji izb odwoławczych CPVO poprzez kontrolę stosowania prawa Unii dokonanego przez te izby między innymi z punktu widzenia przedstawionych im okoliczności faktycznych. W ten sposób Sąd może dokonać pełnej kontroli zgodności z prawem decyzji izb odwoławczych CPVOU, badając w razie potrzeby, czy owe izby dokonały prawidłowej kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych sprawy lub czy ocena okoliczności faktycznych przedstawionych rzeczonym izbom nie jest dotknięta błędami (zob. wyrok z dnia 19 grudnia 2012 r., Brookfield New Zealand i Elaris/CPVO i Schniga, C-534/10 P, EU:C:2012:813, pkt 39, 40 i przytoczone tam orzecznictwo).

55 Oczywiście z orzecznictwa wynika, że jeżeli ustalenia i ocena stanu faktycznego dokonane przez izbę odwoławczą są wynikiem złożonej oceny należącej do dziedziny botaniki lub genetyki, wymagającej opinii biegłego lub szczególnej wiedzy naukowej lub technicznej, kontrola Sądu może dotyczyć

oczywistego błędu [wyroki: z dnia 15 kwietnia 2010 r., Schräder/CPVO, C-38/09 P, EU:C:2010:196, pkt 77; z dnia 19 listopada 2008 r., Schräder/CPVO (SUMCOL 01), T-187/06, EU:T:2008:511, pkt 59–63]. Tak jednak nie jest w niniejszej sprawie.

56 W rzeczywistości bowiem w zakresie, w jakim ocena kwestii nowości w niniejszej sprawie nie wymaga opinii biegłego lub szczególnej wiedzy technicznej, z orzecznictwa przytoczonego powyżej w pkt 55 wynika, że Sąd dokonuje pełnej lub kompletnej kontroli zgodności z prawem (wyroki: z dnia 15 kwietnia 2010 r., Schräder/CPVO, C-38/09 P, EU:C:2010:196, pkt 77; z dnia 19 listopada 2008 r., SUMCOL 01, T-187/06, EU:T:2008:511, pkt 65).

2) W przedmiocie oceny warunku nowości z punktu widzenia sprzedaży lub przekazania dokonanych w obrębie Unii

57 Tytułem wstępu należy stwierdzić, że to do skarżącej, która wniosła o unieważnienie wspólnotowego prawa do ochrony odmian przyznanego dla odmiany Cripps Pink, należało dostarczenie dowodów pozwalających Izbie Odwoławczej na stwierdzenie, że warunek nowości nie został spełniony w chwili przyznania wspomnianego prawa do ochrony.

58 Ponadto, o czym była już mowa powyżej w pkt 34, ponieważ funkcją art. 10 ust. 2 rozporządzenia podstawowego jest określenie warunków, na których niektóre rodzaje przekazania nie stanowią przekazania „na rzecz osób trzecich”, skarżąca nie może zmierzać do tego, aby warunki przewidziane przez ten przepis były spełnione w każdym przypadku, żeby dana sprzedaż lub dane przekazanie nie anulowały przymiotu nowości. W rzeczywistości bowiem aby sprzedaż lub sprzedaż dokonana poza terytorium Unii przed upływem okresu karencji nie powodowały anulowania przymiotu nowości, wystarczy zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, by sprzedaż lub przekazanie nie zostały dokonane przez hodowcę lub za jego zgodą wobec osób trzecich „w celu wykorzystywania odmiany”, co stanowi warunek odmienny od warunków przewidzianych w art. 10 ust. 2 tego rozporządzenia.

59 W związku z tym w niniejszej sprawie należy zbadać, czy w świetle dowodów przedstawionych przez strony Izba Odwoławcza słusznie stwierdziła, że sprzedaż lub przekazanie nie zostały dokonane przez hodowcę lub za jego zgodą na rzecz osób trzecich w celu handlowego wykorzystania rozpatrywanej odmiany przed dniem 29 sierpnia 1989 r.

60 Skarżąca podnosi zasadniczo, że Izba Odwoławcza dokonała błędnej oceny przedstawionych jej dowodów.

61 W tym względzie należy stwierdzić, że z oficjalnej deklaracji hodowcy z dnia 6 sierpnia 2015 r. wynika, że w 1984 r. w ramach programu selekcji jabłek wybrał on odmiany Pink Lady i Sundowner do dodatkowych badań. Świadectwo to jest potwierdzone współczesnym dokumentem, to znaczy memorandum zatytułowanym „Apple breeding program”, przekazanym przez hodowcę w dniu 3 września 1984 r. osobie odpowiedzialnej za „Badania botaniczne” w departamencie. W memorandum tym hodowca wniósł w tej kwestii o zgodę na to, aby odmiany Pink Lady and Sundowner zostały rozpowszechnione w ramach przemysłu „w celu pogłębionych badań i oceny w warunkach handlowych”.

62 Z oficjalnej deklaracji hodowcy z dnia 6 sierpnia 2015 r. wynika również, że odręczne notatki, które widnieją na memorandum z dnia 3 września 1984 r., są wynikiem jego spotkania z osobą odpowiedzialną z wydziału „Ogrodnictwa” departamentu w dniu 3 kwietnia 1985 r., w trakcie którego dyskutowano treść wspomnianego memorandum. W szczególności z oficjalnej deklaracji hodowcy wynika, że notatka „Two varieties, Sundowner and Pink Lady to be released” (dwie odmiany,

Sundowner i Pink Lady, mają zostać rozpowszechnione), oznacza, że jego wniosek o rozpowszechnienie owych odmian w ramach przemysłu „w celu pogłębionych badań i oceny w warunkach handlowych" został zatwierdzony.

63 Ponadto jeżeli chodzi o przekazania, które zostały dokonane na rzecz szkółek Olea Nurseries i How Green Nursery w 1985 r., interwenient przedstawił w trakcie postępowania administracyjnego dwa listy wysłane przez hodowcę w dniu 31 maja 1985 r. do owych dwóch szkółek. W listach tych hodowca poinformował wspomniane szkółki, że niektóre szczepione drzewa odmian Sundowner i Pink Lady będą dostępne w zimie i że szkółki te mogą być zainteresowane ich otrzymaniem „tak aby miały dostęp do szczepionych drzew i były w stanie produkować drzewa na sprzedaż sadownikom, jeżeli departament zleci sadzenie szczepionych drzew w celach handlowych". Ponadto hodowca wyjaśnił w oficjalnej deklaracji z dnia 6 sierpnia 2015 r., że w sierpniu 1985 r. przekazał „w celach badań i oceny 12 drzew Cripps Pink i 12 drzew Cripps Red" szkółkom Olea Nurseries i How Green Nursery oraz ośmiu sadownikom oraz że jego intencją była ocena wydajności w „środowisku innym niż stacja badawcza".

64 Wreszcie z oficjalnej deklaracji hodowcy z dnia 6 sierpnia 2015 r. oraz z biuletynu departamentu nr 4169 zatytułowanego „Apple varieties for Western Australia orchards" („Odmiany jabłek dla sadów Australii Zachodniej") wynika, że dopiero w listopadzie 1990 r. departament zalecił sadownikom uprawę odmiany Cripps Pink.

65 W ten sposób treść skierowanych do szkółek listów, rozpatrywanych odrębnie, z pewnością nie pozwala stwierdzić, jak potwierdza Izba Odwoławcza w zaskarżonej decyzji, że przedmiotowa odmiana została rozpowszechniona wyłącznie w celach badawczych. Niemniej jednak opisane powyżej dowody, rozpatrywane łącznie, potwierdzają, że przekazania w 1985 r. zostały dokonane „do celów badań i oceny".

66 Ponadto, wbrew twierdzeniom skarżącej, okoliczność, że dowody odnoszą się do badań handlowych, a nie botanicznych, nie ma znaczenia. W tym względzie należy przede wszystkim przypomnieć, że art. 10 ust. 1 rozporządzenia podstawowego odnosi się konkretnie do „wykorzystywania odmiany".

67 Z orzecznictwa wynika, że przekazanie w celu badań nad odmianą nie oznaczające sprzedaży lub przekazania osobom trzecim w celach wykorzystywania odmiany nie anuluje przymiotu nowości w rozumieniu art. 10 rozporządzenia podstawowego [wyrok z dnia 11 kwietnia 2019 r. Kiku/CPVO – Sächsisches Landesamt für Umwelt, Landwirtschaft und Geologie (Pinova), T-765/17, niepublikowany, EU:T:2019:244, odwołanie w toku, pkt 74].

68 Należy stwierdzić, że z tego orzecznictwa wynika, że pojęcie „wykorzystywania" odmiany w rozumieniu art. 10 ust. 1 rozporządzenia podstawowego obejmuje wykorzystywanie w celach osiągnięcia zysków, co potwierdzają ponadto przepisy rozporządzenia podstawowego dotyczące umownych licencji na wykorzystywanie, lecz wyłącza z kolei badania handlowe mające na celu ocenę odmian w warunkach handlowych na różnych rodzajach gleby i w różnych systemach rolniczych w celu określenia ich wartości dla klientów.

69 A zatem Izba Odwoławcza nie dopuściła się błędu, gdy powołała sie na swoją decyzję z dnia 2 grudnia 2008 r. w sprawie A 009/2008, w której przyjęła, że z punktu widzenia art. 10 rozporządzenia podstawowego znaczenie miało istnienie „oczywistego zamiaru dokonania sprzedaży". Wynika z tego, że należy odrzucić argumentację strony skarżącej, zgodnie z którą Izba Odwoławcza błędnie powołała się na tę decyzję w celu zakwestionowania wartości dowodowej przedstawionych przez nią dowodów.

70 Następnie należy stwierdzić, jak zauważył interwenient w trakcie przesłuchania przed Izbą Odwoławczą, że „badania handlowe" w niniejszej sprawie miały na celu ocenę odmian w warunkach handlowych na różnych rodzajach gleby i w różnych systemach rolniczych, tak aby ustalić ich wartość

dla klientów. Badania pozwoliły zatem na nadzorowanie wydajności danej odmiany w znacznie bardziej reprezentatywnych warunkach dotyczących gleby, na dokonanie oceny całego cyklu uprawy i na dostarczenie producentom więcej informacji co do wydajności.

71 Te twierdzenia interwenienta zostały potwierdzone z jednej strony przez oficjalną deklarację hodowcy z dnia 6 sierpnia 2015 r. oraz z drugiej strony przez przeciwną oficjalną deklarację Geoffreya Godleya, doradcy rolnego z departamentu z dnia 13 stycznia 2015 r. W rzeczywistości bowiem z deklaracji hodowcy z dnia 6 sierpnia 2015 r. wynika, że celem przekazania odmiany Cripps Pink do szkółek i sadowników „było sprawdzenie, jak drzewa będą się zachowywać w środowisku innym niż stacja badawcza". Z kolei z deklaracji Geoffreya Godleya wynika, że przyznał on, iż uczestniczył w okresie tych wydarzeń w działaniach związanych z „oceną handlową", które polegały na zbieraniu informacji od producentów „na temat wydajności, zbiorów, przechowywania, pakowania, wysyłki i reakcji konsumentów na jabłka".

72 Wreszcie należy zauważyć, że z wyjaśnień przedstawionych podczas przesłuchania przed Izbą Odwoławczą przez eksperta technicznego CPVO ds. jabłek wynika, że ocena handlowa jest powszechną praktyką w zakresie selekcji jabłek. W tym względzie ekspert stwierdził bowiem, że selekcja jabłek odbywa się w dwóch etapach: etap pierwszy polega na prowadzeniu badań w celu testowania i wyboru odmian, zaś etap drugi polega na ocenie handlowego zastosowania jabłoni.

73 W tych okolicznościach Izba Odwoławcza słusznie stwierdziła, że ocena handlowa nie była równoznaczna z wykorzystywaniem handlowym, a tym samym że sprzedaż lub przekazanie dla celów prób w okresie karencyjnym nie stanowiły okoliczności niweczących nowość.

74 Na ten wniosek nie mają wpływu dowody przedstawione przez skarżącą na poparcie jej wniosku o unieważnienie.

75 W pierwszej kolejności, jeżeli chodzi o oficjalne deklaracje przedstawione przez skarżącą, należy przypomnieć, że z utrwalonego orzecznictwa wynika, iż ocenę wartości dowodowej danego dokumentu należy rozpocząć od sprawdzenie wiarygodności zawartych w nim informacji. W związku z tym należy uwzględnić w szczególności pochodzenie dokumentu, okoliczności jego powstania, jego adresatów, a także zastanowić się nad tym, czy z uwagi na jego treść wydaje się on rozsądny i wiarygodny [zob. analogicznie wyrok z dnia 7 czerwca 2005 r., Lidl Stiftung/OHIM – REWE-Zentral (Salvita), T-303/03, EU:T:2005:200, pkt 42, 43 i przytoczone tam orzecznictwo]. Ponadto z utrwalonego orzecznictwa wynika, że nawet jeżeli złożono deklarację zgodnie z art. 78 ust. 1 lit. g) rozporządzenia podstawowego, to jeżeli została ona złożona przez osoby powiązane ze skarżącą, można jej przyznać wartość dowodową jedynie wówczas, gdy potwierdzają ją inne dowody [zob. postanowienie z dnia 21 października 2013 r., SOUTHERN SPLENDOUR, T-367/11, niepublikowane, EU:T:2013:585, pkt 49 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok z dnia 13 lipca 2017 r., Boomkwekerij van Rijn-de Bruyn/CPVO – Artevos (Oksana), T-767/14, niepublikowany, EU:T:2017:494, pkt 99].

76 W niniejszej sprawie, po pierwsze, należy zauważyć, że osoby wezwane przez skarżącą do złożenia oficjalnych deklaracji odnoszą się do okoliczności, które zdarzyły się ponad trzydzieści lat temu. Po drugie, w tym czasie nie było żadnej obowiązującej regulacji dotyczącej ochrony odmian roślin w Australii, a co za tym idzie, osoby wezwane do złożenia oficjalnych deklaracji nie miały żadnej wiedzy na temat ram prawnych związanych z wymogami dotyczącymi rejestracji wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin. Po trzecie, w przeciwieństwie do deklaracji hodowcy z dnia 6 sierpnia 2015 r. oficjalne deklaracje przedstawione przez skarżącą nie są potwierdzone dokumentami z rozpatrywanego okresu. Z ustaleń tych wynika zatem, w świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 75 powyżej, że wartość dowodowa tych owych oficjalnych deklaracji pozostaje ograniczona.

77 W drugiej kolejności, jeżeli chodzi o faktury przedstawione przez skarżącą dotyczące sprzedaży dokonanych przez szkółkę Olea Nurseries w 1987 r., wystarczy stwierdzić, podobnie jak uczyniła to Izba Odwoławcza, że pomimo iż faktury przedstawione przez skarżącą w toku postępowania

administracyjnego dowodzą, że szkółka Olea Nurseries sprzedawała odmianę Cripps Pink, to jednak nie stanowią one dowodu na to, że hodowca wyraził zgodę na „handlowe wykorzystywanie" wspomnianej odmiany. Jest tak tym bardziej, że z listów wysłanych do szkółek Olea Nurseries oraz How Green Nursery w 1985 r. wyraźnie wynika, iż hodowca zaoferował im drzewa odmian Sundowner i Pink Lady na wypadek, gdyby „departament zleci[ł] sadzenie szczepionych drzew w celach handlowych", a nie przedstawiono żadnego dowodu na to, że do listopada 1990 r. nastąpiło takie zlecenie.

78 Ponadto fakt, że departament potwierdził w postępowaniu administracyjnym przed CPVO, że jego urzędnicy w okresie pomiędzy 1985 r. i 1990 r. „byli ściśle zaangażowani w plantacje testowe handlowych drzew szczepionych, którym departament dostarczał drzewa i szczepy", jedynie potwierdza eksperymentalny cel przekazań dokonanych w tym okresie. Nie świadczy on, jak sugeruje skarżąca, o tym, że departament wiedział o sprzedażach dokonanych przez spółki lub wyraził na nie zgodę.

79 Ponadto ta ostatnia okoliczność odróżnia niniejszą sprawę od sprawy zakończonej decyzją Izby Odwoławczej z dnia 2 lipca 2013 r. w sprawie A 007/2013 dotyczącej odmiany gruszek Oksana. W tamtej sprawie dowody wskazywały na to, że dystrybucja składników odmian nie stanowiła przedmiotu zastrzeżenia i była zgodna z wyraźnym zamiarem dokonania przez hodowcę dystrybucji materiału bez zastrzeżeń. W konsekwencji należy odrzucić argument skarżącej, zgodnie z którym zaskarżona decyzja pozostaje w sprzeczności z decyzją Izby Odwoławczej z dnia 2 lipca 2013 r. w sprawie A 007/2013 dotyczącej odmiany Oksana.

80 W trzeciej kolejności, w odniesieniu do pozostałych dowodów znajdujących się w pkt 44 skargi, należy stwierdzić, że chodzi tu o dokumenty późniejsze niż okoliczności leżące u podstaw niniejszej sprawy lub dokumenty dotyczące niejasnych twierdzeń, nie pozwalające na uznanie, że odmiana Cripps Pink była przedmiotem sprzedaży lub przekazania na rzecz osób trzecich przez hodowcę lub za jego zgodą w celach jej wykorzystania w okresie karencyjnym.

81 Podobnie należy zauważyć, że komunikat prasowy zatytułowany „Sadownicy zachęcani do sadzenia nowych odmian jabłek" jest datowany 8 września 1992 r. i zawiera niejasne i ogólne oświadczenia zachodnioaustralijskiego ministra ds. rolnictwa w okresie zaistnienia okoliczności faktycznych. W rzeczywistości bowiem pomimo iż z komunikatu tego wynika, że w tym dniu wspomniany minister potwierdził, że jabłka Pink Lady i Sundowner „zostały udostępnione producentom w 1985 r.", to jednak niekoniecznie można na tej podstawie wnioskować, że chodziło o przekazanie w celu handlowego wykorzystania odmiany Cripps Pink. Ponadto, jeżeli chodzi o artykuł opublikowany w 1993 r. przez hodowcę i jego współpracowników w czasopiśmie *Hort Science*, wystarczy stwierdzić, że potwierdza ono oświadczenie hodowcy, zgodnie z którym odmiana Cripps Pink została przekazana przemysłowi w celach oceny handlowej w 1986 r. Poza tym, odnosząc się do wyrażonego w programie telewizyjnym zatytułowanym *Tickled Pink* twierdzenia hodowcy jabłek p. Athertona, zgodnie z którym „Pink Lady weszła na scenę", wystarczy zauważyć, że chodziło o wieloznaczne twierdzenie, które nie pozwala na wniosek, że handlowe wykorzystanie odmiany Cripps Pink miało miejsce przed upływem okresu karencji.

82 Podobnie jeżeli chodzi o sprawozdanie z komisji kontrolnej parlamentu australijskiego, po pierwsze, należy stwierdzić, że chodzi o komisję kontrolną parlamentu, która nastąpiła kilka lat po zaistnieniu okoliczności faktycznych, tzn. w 1995 r. Po drugie, twierdzenie sprawozdawcy doradczego interwenienta, p. Charltona, przed ową komisją kontrolną, zgodnie z którym jabłka, o których mowa, zostały wyprodukowane w celach handlowych po raz pierwszy w latach 1986 lub 1987, jest sformułowane w sposób dwuznaczny i nie pozwala na przyjęcie wniosku, że odmiana była sprzedawana lub przekazywana przed upływem okresu karencji.

83 W czwartej kolejności, jeżeli chodzi o argument, zgodnie z którym departament nigdy nie wyraził zamiaru zgłoszenia znaku towarowego lub dochodzenia praw hodowców w Australii, to okoliczność ta nie ma znaczenia dla ustalenia, czy dana odmiana spełnia wymóg nowości w rozumieniu art. 10

rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z tym przepisem bowiem konieczne jest jedynie uwzględnienie sprzedaży lub przekazania na rzecz osób trzecich przez hodowcę lub za jego zgodą w celach wykorzystywania odmiany przed upływem okresu karencji, co powoduje zniweczenie nowości.

84 W piątej kolejności, odnosząc się do orzeczenia chilijskiego sądu własności przemysłowej unieważniającego prawo do ochrony odmiany Cripps Pink z powodu braku nowości, po pierwsze, należy przypomnieć, że przepisy rozporządzenia podstawowego ustanowiły jedyne i wyłączne wspólnotowe prawo ochrony własności przemysłowej w stosunku do odmian roślin. W związku z tym CPVO, a w stosownych przypadkach sąd unijny nie są związane orzeczeniami wydanymi na poziomie państwa trzeciego [zob. analogicznie wyrok z dnia 23 października 2017 r., Barmenia Krankenversicherung/EUIPO (Mediline), T-810/16, niepublikowany, EU:T:2017:749, pkt 37].

85 Po drugie, należy stwierdzić, że skarżąca ogranicza się do wspomnienia owego orzeczenia chilijskiego sądu własności przemysłowej w przypisie do punktu 26 skargi, w którym wskazuje, że „departament nigdy nie wyraził zamiaru zgłoszenia znaku lub dochodzenia praw hodowcy w Australii". We wspomnianym przypisie wskazano: „Odnosimy się w szczególności do zarejestrowanego w dniu 17 maja 2010 r. w Floreat, Australia Zachodnia, przesłuchania hodowcy […] w ramach orzeczenia chilijskiego sądu własności przemysłowej, który unieważnił świadectwo chilijskie POV nr 34/95 […]". W żaden inny sposób nie wspomina się o owym orzeczeniu chilijskiego sądu własności przemysłowej w skardze, nie znajduje się ono również wśród załączników do skargi. Należy ponadto zauważyć, że skarżąca nie wynosi żadnego skutku z tego orzeczenia dla ważności zaskarżonej decyzji, a w konsekwencji Sąd nie może go uwzględnić.

86 W ten sposób z powyższych rozważań wynika, że Izba Odwoławcza słusznie stwierdziła, iż dowody przedstawione przez skarżącą nie wykazały, że odmiana Cripps Pink została sprzedana lub przekazana osobom trzecim spoza terytorium Unii przez hodowcę lub za jego zgodą w celu wykorzystywania odmiany przed dniem 29 sierpnia 1989 r.

87 Poza tym należy również odrzucić argument skarżącej, zgodnie z którym istnieje sprzeczność pomiędzy z jednej strony okolicznością, że zaskarżona decyzja koncentruje się na tym, czy dowody przedstawione przez skarżącą były wystarczające dla wzbudzenia poważnych wątpliwości, a z drugiej strony okolicznością, że CPVO, a następnie Izba Odwoławcza odrzuciły ab initio wniosek o unieważnienie. W tym względzie należy stwierdzić, że skarżąca dokonała częściowej lektury zaskarżonej decyzji. W rzeczywistości bowiem, pomimo że wspomniana decyzja stosuje w oczywiście błędny sposób wyrażenie „poważnych wątpliwości" z art. 53a z rozporządzenia nr 874/2009 przy ocenie dowodów, to jednak wyraźnie wskazuje ona, że skarżąca nie przedstawiła dowodów na to, iż odmiana Cripps Pink została sprzedana lub przekazana osobom trzecim spoza terytorium Unii przez hodowcę lub za jego zgodą w celu jej wykorzystywania. Dodatkowo początkowa decyzja o wszczęciu postępowania w sprawie unieważnienia jest błędna nie z tego powodu, że Izba Odwoławcza stwierdziła po przeprowadzeniu postępowania w świetle ogółu okoliczności faktycznych i dowodów przedstawionych przez strony, że dowody przedstawione przez skarżącą nie budziły poważnych wątpliwości co do ważności rozpatrywanego wspólnotowego prawa do odmian roślin. W rzeczywistości bowiem jeżeli CPVO po przeprowadzeniu postępowania w sprawie unieważnienia stwierdzi, że dowody nie budzą poważnych wątpliwości, oznacza to, że poważne wątpliwości, jakie CPVO miał w chwili otrzymania wniosku o stwierdzenie nieważności, zostały rozwiane.

88 W konsekwencji z uwagi na powyższe należy oddalić jako bezzasadny zarzut pierwszy skarżącej.

2. W przedmiocie zarzutu drugiego

89 Skarżąca na poparcie zarzutu drugiego podnosi zasadniczo, że Izba Odwoławcza naruszyła art. 76 rozporządzenia podstawowego, zasady pewności prawa i prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości, a także art. 50 ust. 3 rozporządzenia nr 874/2009.

90 W pierwszej części zarzutu twierdzi ona, że Izba Odwoławcza niesłusznie odrzuciła jako spóźnione przedstawione przez nią dowody, a w drugiej części zarzutu wnosi o to, aby Sąd uznał dowody za dopuszczalne w postępowaniu przed nim.

a) W przedmiocie dopuszczalności dowodów przedstawionych z opóźnieniem w trakcie postępowania przed Izbą Odwoławczą

91 Z akt sprawy wynika, że skarżąca przedstawiła nowe dowody w trakcie jej wysłuchania przez Izbę Odwoławczą. Ponadto CPVO i interwenient nie otrzymali kopii tych dowodów przed wspomnianym wysłuchaniem, co skarżąca przyznała przy tej okazji.

92 Z uwagi na te okoliczności oraz na art. 53a ust. 4 rozporządzenia nr 874/2009 Izba Odwoławcza stwierdziła, że z powodu braku rozsądnych lub akceptowalnych wyjaśnień uzasadniających opóźnione złożenie nowych dowodów należało uznać je za niedopuszczalne.

93 Skarżąca twierdzi, że Izba Odwoławcza naruszyła w ten sposób art. 76 rozporządzenia podstawowego i ogólne zasady pewności prawa i prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości, a także że należało zastosować art. 81 rozporządzenia podstawowego. Skarżąca podnosi ponadto, że z uwagi na złożoność niniejszej sprawy i na to, że przedstawione z opóźnieniem dowody stanowią okoliczność, która uległa zmianie w trakcie postępowania, Izba Odwoławcza powinna była wyznaczyć dodatkowe przesłuchanie, zgodnie z art. 50 ust. 3 rozporządzenia nr 874/2009.

94 CPVO i interwenient kwestionują te argumenty.

95 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że zgodnie z art. 76 rozporządzenia podstawowego CPVO jest zobowiązany do odrzucania w trakcie toczącego się przed nim postępowania okoliczności faktycznych, na które nie powołano się, lub dowodów, które nie zostały przedłożone w wyznaczonym przez CPVO terminie. Ponadto art. 53a ust. 4 rozporządzenia nr 874/2009 przewiduje, że CPVO nie uwzględnia pisemnych uwag ani dokumentów lub ich części, jeżeli nie zostały one przedłożone w terminie wyznaczonym przez CPVO.

96 W ten sposób, z uwagi na to, że rozporządzenie podstawowe i rozporządzenie nr 874/2009 zawierają przepisy regulujące dopuszczalność dowodów przedstawionych po terminie, należy stwierdzić, że art. 81 rozporządzenia podstawowego, przewidujący, że w braku przepisów proceduralnych w rozporządzeniu nr 874/2009 lub w przepisach wykonawczych do tego rozporządzenia CPVO stosuje zasady kodeksu postępowania powszechnie przyjęte w państwach członkowskich, i który zdaniem skarżącej miałby w niniejszej sprawie zobowiązywać CPV do odniesienia się do wspomnianych zasad, nie ma zastosowania w niniejszej sprawie.

97 Ponadto w świetle przepisów prawnych wymienionych powyżej w pkt 95, wbrew temu, co twierdzi skarżąca, Izba Odwoławcza nie dysponuje swobodą uznania dotyczącą dopuszczalności dowodów przedstawionych po terminie. Przeciwnie, jak twierdzi CPVO, z brzmienia tych przepisów wynika, że CPVO nie może brać pod uwagę faktów i dowodów złożonych lub przedstawionych z opóźnieniem.

98 Wniosku tego nie podważa również orzecznictwo przytoczone przez skarżącą na poparcie jej argumentacji, zgodnie z którą Izba Odwoławcza powinna była dopuścić dowody przedstawione po terminie, ponieważ zgodnie z owym orzecznictwem nic nie sprzeciwia się uwzględnieniu dowodów uzupełniających, które są jedynie uzupełnieniem innych dowodów przedstawionych w wyznaczonym terminie, o ile pierwotne dowody nie są nieistotne, lecz zostały zakwestionowane jako niewystarczające przez drugą stronę postępowania [wyrok z dnia 28 marca 2012 r., Rehbein/OHIM – Dias Martinho (OUTBURST), T-214/08, EU:T:2012:161, pkt 53]. W rzeczywistości wystarczy bowiem stwierdzić, że orzecznictwo to dotyczy stosowania przepisów proceduralnych w dziedzinie znaków towarowych Unii Europejskiej odnoszących się do dowodu stosowania, zgodnie z którymi jeżeli strona wnosząca

sprzeciw nie przedstawi dowodu na używanie znaku towarowego w wyznaczonym terminie, Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) odrzuca sprzeciw, a które to przepisy nie mają odpowiednika w dziedzinie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin. W związku z tym orzecznictwo to nie może być stosowane przez analogię do niniejszej sprawy.

99 Ponadto, zgodnie z art. 95 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1), EUIPO może nie uwzględnić okoliczności faktycznych, na które strony nie powołały się, lub dowodów, które nie zostały przedstawione w odpowiednim terminie. Niemniej jednak artykuł ten ogranicza się do umożliwienia EUIPO pominięcia dowodów przedstawionych po terminie, podczas gdy art. 76 rozporządzenia podstawowego zobowiązuje CPVO do odrzucenia takich dowodów przedstawionych z opóźnieniem.

100 W każdym wypadku należy zauważyć, że pomimo iż Trybunał przyznał szeroki zakres uznania w zakresie dopuszczalności dowodów przedstawionych z opóźnieniem w dziedzinie znaków towarowych, to jednak wyjaśnił on, że ewentualne uwzględnienie wspomnianych dowodów uzupełniających w żaden sposób nie może stanowić „korzyści" przyznanej jednej lub drugiej stronie, lecz musi odzwierciedlać wynik obiektywnego i uzasadnionego wykonania uprawnień dyskrecjonalnych przez EUIPO. W tym znaczeniu uwzględnienie dowodów przedstawionych z opóźnieniem może być uzasadnione, jeżeli EUIPO uzna z jednej strony, że dowody przedstawione z opóźnieniem mogą mieć faktyczne znaczenie, a z drugiej strony, że etap postępowania, na którym ma miejsce takie opóźnione przedstawienie, oraz jego okoliczności nie sprzeciwiają się takiemu uwzględnieniu (zob. podobnie wyroki: z dnia 13 marca 2007 r., OHIM/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, pkt 44; z dnia 3 października 2013 r., Rintisch/OHIM, C-120/12 P, EU:C:2013:638, pkt 38).

101 W niniejszej sprawie w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że skarżąca przedstawiła sporne dowody w trakcie przesłuchania przed Izbą Odwoławczą. Ponadto, jak przyznała skarżąca podczas tego przesłuchania, CPVO i interwenient nie otrzymali kopii tych dowodów przed przesłuchaniem. W drugiej kolejności – z akt sprawy wynika, że skarżąca nie przedstawiła żadnego wyjaśnienia uzasadniającego opóźnione przedstawienie dowodów. W rzeczywistości, jeżeli chodzi o pismo ministra rolnictwa z dnia 15 stycznia 1990 r. i oficjalne oświadczenia Allana Price'a i Johna Patersona, skarżąca zauważyła, że dowody były dostępne dopiero po upływie terminu wyznaczonego przez Izbę Odwoławczą, tzn. 7 września 2017 r. Jednakże, jak słusznie stwierdziła Izba Odwoławcza w zaskarżonej decyzji, takie wyjaśnienie nie wydaje się wiarygodne, ponieważ pismo to zostało wspomniane wcześniej w postępowaniu. W odniesieniu do oficjalnych oświadczeń A. Price'a i J. Patersona wystarczy także zauważyć, że datują się one na dzień przed upływem terminu wyznaczonego przez Izbę Odwoławczą. Ponadto, jeżeli chodzi o artykuły prasowe, to mogły one zostać uzyskane wcześniej, gdyż, jak przyznała skarżąca w uwagach z dnia 26 września 2017 r., chodziło o publikacje dostępne w Intrenecie.

102 W tych okolicznościach, i biorąc pod uwagę przepisy, o których mowa powyżej w pkt 95, Izba Odwoławcza musiała odrzucić sporne dowody.

103 W związku z powyższym należy również odrzucić argument skarżącej, zgodnie z którym Izba Odwoławcza naruszyła zasady pewności prawa i prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości poprzez uznanie spornych dowodów za niedopuszczalne.

104 Wreszcie, odnosząc się do argumentu skarżącej, zgodnie z którym Izba Odwoławcza powinna była wyznaczyć dodatkowe przesłuchanie, należy stwierdzić, że na podstawie art. 50 ust. 3 rozporządzenia nr 874/2009 każdy wniosek o dodatkowe przesłuchanie jest niedopuszczalny, chyba że dotyczy wniosków opartych na faktach, które uległy w międzyczasie zmianie. Tymczasem w niniejszej sprawie należy zauważyć, że nie wnioskowano o dodatkowe przesłuchania. W konsekwencji należy odrzucić argument skarżącej.

b) W przedmiocie dopuszczalności przed Sądem dowodów nieprzedstawionych w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą

105 W drugiej części zarzutu drugiego skarżąca wnosi do Sądu o dopuszczenie trzech dowodów, które nie zostały przedstawione w toku postępowania administracyjnego. Chodzi o oficjalne oświadczenie podpisane w dniu 23 stycznia 2018 r. przez hodowcę, mającego wówczas 90 lat, oficjalne oświadczenie podpisane w dniu 20 stycznia 2018 r. przez państwa Green, właścicieli szkółki How Green Nursery w chwili zaistnienia okoliczności faktycznych, oraz o oficjalne oświadczenie hodowcy jabłek, p. Athertona, podpisane w dniu 8 lutego 2018 r.

106 CPVO i interwenient twierdzą, że dowody te są niedopuszczalne.

107 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sąd ma obowiązek dokonania oceny zgodności z prawem decyzji Izby Odwoławczej poprzez kontrolę stosowania przez nią prawa Unii, w szczególności w świetle przedstawionych mu okoliczności faktycznych, lecz nie może on z kolei przeprowadzać takiej kontroli poprzez uwzględnienie przedstawionych przed nim nowych dowodów (zob. wyroki: z dnia 15 kwietnia 2010 r., Schräder/CPVO, C-38/09 P, EU:C:2010:196, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 13 lipca 2017 r., Oksana, T-767/14, niepublikowany, EU:T:2017:494, pkt 30 i przytoczone tam orzecznictwo). Podobnie w ramach tej kontroli zgodności z prawem zadaniem Sądu nie jest ponowne rozpoznanie stanu faktycznego w świetle materiału dowodowego przedłożonego przed nim po raz pierwszy (zob. wyrok z dnia 13 lipca 2017 r., Oksana, T-767/14, niepublikowany, EU:T:2017:494, pkt 30 i przytoczone tam orzecznictwo).

108 W niniejszej sprawie ponieważ dowody nie zostały przedstawione w postępowaniu prowadzącym do wydania zaskarżonej decyzji, należy je uznać za niedopuszczalne.

109 Takiego wniosku nie podważa argumentacja skarżącej, zgodnie z którą Izba Odwoławcza dokonała błędnego przypomnienia okoliczności faktycznych oraz błędnej i częściowej oceny dowodów. W istocie bowiem dopuszczalność nowych dowodów nie może być uzależniona od tego, czy wynik danej decyzji jest korzystny dla strony postępowania, czy też nie. Ponadto okoliczność, że omawiane dowody są dodatkowymi dowodami na poparcie wniosku skarżącej, również nie ma znaczenia (zob. podobnie wyrok z dnia 13 lipca 2017 r., Oksana, T-767/14, niepublikowany, EU:T:2017:494, pkt 32).

110 Ponadto, jak słusznie zauważył CPVO, skarżąca nie przedstawiła żadnych wyjaśnień wskazujących, że nie była w stanie dowiedzieć się o odnośnych okolicznościach na wcześniejszym etapie. Otóż jako że chodzi o pisemne deklaracje świadków, o których zeznania zwróciła się skarżąca, mogła ona zdobyć owe świadectwa w trakcie postępowania administracyjnego.

111 W konsekwencji w świetle powyższych rozważań, ponieważ skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu zmierzającego do wyjaśnienia dokładnego powodu, dla którego sporne dowody powinny zostać uwzględnione przez Sąd, w sytuacji gdy zostały one przedstawione po raz pierwszy przed nim, należy dowody te odrzucić bez konieczności badania ich mocy dowodowej [zob. podobnie wyrok z dnia 22 marca 2018 r., Safe Skies/EUIPO – Travel Sentry (TSA LOCK), T-60/17, niepublikowany, EU:T:2018:164, pkt 13 i przytoczone tam orzecznictwo].

112 W świetle powyższych rozważań należy oddalić zarzut drugi, a w konsekwencji także skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

113 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Wobec tego, że skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem CPVO i interwenienta – obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (trzecia izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Pink Lady America LLC zostaje obciążona kosztami.

Frimodt Nielsen Forrester Perillo

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 24 września 2019 r.

Podpisy